

XXXII. <i>Veliidae</i> Amyot & Serville 1843.	XXXVI. <i>Naucoridae</i> Fallén 1814.
XXXIII. <i>Saldidae</i> Amyot & Serville 1843.	XXXVII. <i>Nepidae</i> Latreille 1802.
XXXIIIa. <i>Leptopodidae</i> .	XXXVIII. <i>Belostomatidae</i> Leach 1815.
XXXIIIb. <i>Aëpophilidae</i> .	XXXIX. <i>Notonectidae</i> Leach 1815.
XXXIV. <i>Ochtheridae</i> Kirkaldy 1906.	XL. <i>Pleidae</i> Fieber 1851.
XXXV. <i>Nerthridae</i> Kirkaldy 1906.	XLa. <i>Helotrephidae</i> .
(<i>Gelastocoridae</i> Kirkaldy 1897).	XLI. <i>Corixidae</i> Leach 1815.

D. MAC GILLAVRY.

Bergen, N. H. „De Haaf", 12 Jan. 1940.

Eenige opmerkingen over praepareeren.

In navolging van Dr. A. Diakonoff (zie E. B. 233) lijkt het mij niet ondienstig een en ander mede te deelen over persoonlijke ervaringen bij het praepareeren van insecten in het algemeen en over eenige speciale praepareermethoden in het bijzonder. Vooraf wil ik er de aandacht op vestigen, dat een en ander vrijwel uitsluitend betrekking heeft op *Hymenoptera* en *Diptera*.

In de eerste plaats dan de opmerking, dat het volstrekt niet juist is, het voor *Lepidoptera* gebruikelijke en noodzakelijke „spannen" ook voor andere orden als ideaal te nemen. Hoewel in een boek als Schmiedeknecht's „Die Hymenopteren Nord- und Mitteleuropas" nog eens uitdrukkelijk gestipuleerd wordt, dat „spannen" ondoenlijk en trouwens overbodig is, zijn er altijd nog mensen, die meenen, dat zij ook *Hymenoptera* toch eigenlijk behoorden te spannen. *) Nu moet worden toegegeven, dat Schmiedeknecht zeker te ver gaat, waar hij spannen onnoodig noemt voor alle *Hymenoptera*. Grootere bladwespen en grootere sluipwespen hebben vrij slappe vleugels, die, ongespannen, zeer hinderlijk geplooid kunnen worden. Dergelijke dieren span ik dan ook zooveel mogelijk. Kleinere vormen, die in aanmerking komen voor „micro-speldjes" span ik maar niet, omdat zulks, vooral waar wij hier meestal groote aantallen van te verwerken hebben, wel erg tijdroovend en vaak zelfs onmogelijk is. Toch praepareer ik zeer kleine bladwespen steeds zoo, dat zij later eventueel opgeweekt en gespannen kunnen worden. Welke bijzondere maatregel hiervoor wordt genomen, zal aanstonds blijken.

Hymenoptera aculeata span ik nooit, evenmin als *Diptera* en wel beide om dezelfde redenen. Ten eerste is het overbodig omdat de vleugels vrij stijf zijn en niet kreukelen; het

*) J. Th. Oudemans dacht hier anders over. Noot redacteur.

eenig noodige is, te zorgen, dat zij het abdomen niet bedekken en dat kan met een paar spelden in orde worden gemaakt. De hoofdzaak is echter, dat hier meestal de vleugels in verhouding tot de breedte van de thorax en tot de lengte der pooten zeer kort zijn, zoodat zelfs in een spanblok met breede groef de pooten in de verdrukking komen en men dieren krijgt waarvan aan de pooten niet alles goed te zien is. Voor vele *Diptera* komt daar nog bij, dat de dieren zoo teer zijn, dat zij de manipulatie zonder verlies van haren en borstels, die hier stuk voor stuk van belang zijn, niet doorstaan.

Ik moet eventueele verzamelaars van *Psychodidae* dan ook ten zeerste ontraden, de methode *Diakonoff* op deze motachtige mugjes toe te passen. Een gedeelte van hun vleugelbekleding bestaat uit lange, overeind staande haren, die bij het spannen hopeloos worden platgedrukt, wat het determineeren kan bemoeilijken.

Overigens kan ik mij ten volle aansluiten bij zijn advies om kleine insecten, die op een mergblokje komen, niet van boven, doch van onderen aan het micro-speldje te steken, waarbij de thorax zeer weinig beschadigd wordt. Ik heb daarbij voor mijn objecten nog een andere methode gevonden om het los zitten van het speldje in het mergblokje te voorkomen. Dit laatste is n.l. vooral bij de overigens zeer aanbevelenswaardige *Polyporus*-blokjes niet te voorkomen, indien het speldje er met zijn stompe einde door gedrukt wordt. Het middel is zeer eenvoudig en bestaat hierin, dat ik de speldjes van te voren door de blokjes steek, daarbij voldoende ruimte aan den stompen kant openlatend om het geheel met een stevig pincet te kunnen aanvatten. Wanneer men vervolgens zorg draagt het blokje evenwijdig aan het pincet te houden, verdwijnt het hier geheel onder en veroorzaakt niet de minste last. Het aansteken zelf gebeurt steeds onder het binoculair microscoop teneinde precies te kunnen zien wat men doet. Het insect ligt hierbij dus op zijn rug en wordt met een zeer fijn pincet in dezen stand gehouden. Volgens deze techniek kan men alle insecten, waarvan geen microscopisch praeparaat gemaakt behoeft te worden, praepareeren. Opplakken komt bij mij niet meer voor!

Deze methode heeft echter het nadeel, dat de insecten niet meer van het blokje kunnen worden genomen om ze eventueel te spannen wat b.v. bij kleine bladwespen voor het nauwkeurig bekijken en vooral afbeelden der vleugels, wel gewenscht is. Daarom worden deze, die trouwens nooit zoo klein en vooral hard zijn, als b.v. *Chalcididae*, nog op de oude manier aan een zeer fijn stalen micro-speldje geregen.

Tot slot nog iets over het materiaal. Micro-speldjes gebruik ik vooral van *Staudinger*. Deze zijn zeer dun en hebben slechts het nadeel, dat er een zeker percentage van

moet worden afgekeurd. Die van *Kreye* zijn veel dikker maar zuiver van afwerking.

Van de mergsoorten spant dat van *Kerria japonica* de kroon, het wordt evenwel overtroffen door *Polyporus*.

G. BARENDRECHT.

Boekaankondiging.

*Festschrift zum 60. Geburtstage von
Professor Dr. Embrik Strand,*
Vol. I, 1936 en Vol. III, 1937.

Twee lijvige deelen (in totaal zullen vijf deelen verschijnen) van het ter gelegenheid van den 60sten verjaardag van den bekenden Prof. Dr. Strand uitgegeven „Festschrift” liggen voor mij.

Het is natuurlijk ondoenlijk al de artikelen, meest door zeer bekende specialisten geschreven, gepubliceerd in een dergelijk werk, werkelijk te refereeren.

Twee theoretisch biologische stukken.

1. G. v. Kolosváry und T. Szalai (Budapest): „Die Veränderungen des Erdkörpers und die Evolution des Lebens” en

2. G. von Kolosváry: „Generisches System der Lebenserscheinungen”, trekken direct de aandacht. In het eerste artikel wijzen schrijvers op de correlatie, die er bestaat, of schijnbaar bestaat, tusschen de bekende tijdperken van gebergte-vorming en het ontplooiën en uitsterven van de hogere systematische groepen in de natuur. Zooals met zooveel correlaties, is het natuurlijk in het geheel niet noodzakelijk, dat de ontplooiing van nieuwe dier- en plantengroepen iets met de veranderingen op de aardkorst te maken heeft. Het tweede artikel is vrijwel onleesbaar met vele oncontroleerbare uitspraken. Doch het voornaamste voor den bioloog is, dat de schrijver tracht aannemelijk te maken, dat bij de komst van het leven op aarde al de potenties en erffactoren reeds in geconcentreerden, doch latenten toestand aanwezig waren. De geheele evolutie zou niets anders zijn, dan een differentieëren en activeeren van dezen oer-toestand uit, waarbij steeds meer de oorspronkelijke groote massa erffactoren verbrokkeld wordt. Hierdoor zou de evolutie irreversibel zijn. Zijn beschouwingen over de oervormen van het leven, volgens Von Kolosváry de virus, zijn ten deele bij den snellen gang der wetenschap in de afgelopen twee jaren al wederom verouderd (zie b.v. Kluiver, „'s Levens Nevels”).

Niet entomologische artikelen zijn die van W. Michaelsen: „Zwei neue opisthopore Oligochaeten”,